

ca în balada „Ştefan-Vodă şi Miul“ din *Revista critică-literară*, III (1895), p. 184.

Alte variante au: *Crimului*, — ceea ce ar face să se credă că e vorba de *Crâm* (Crimeia), — pe când, de fapt, e vorba de niște munți acoperiți cu *crină*, sau pădure de *crin* (specie de arin, pentru care v. Panțu, *ad loc.*).

Trebue să adăugim, totuși, că, adesea, „Munții Crinului“ se pomenesc la un loc cu „ai Rozmalinului“ (Rusalinului, Rusalimului, etc.) și că în culegerea de *Povești alese* a d-lui N. Mateescu (I, Vălenii-de-Munte, 1910, p. 106) se cuprinde și „*Povestea din floarea crinului și a rosmalinului*“.

Muntele Hiriului.

Intr-o variantă a basmului „Făt-Frumos și Fata lui Roșu-Imparat“ din colecția Fundescu (ed. IV, p. 35), Jumătate-de-om, iscodit de fată, după sfatul lui Făt-Frumos, „unde-i stă puterea“, îi răspunde, că în muntele *Hiriului* este un lac cu lapte dulce, și acolo este un *porc*, și în porc este un iepure, și în iepure un cocoș, și în cocoș sănt trei gândaci, și în gândacii aceia îi stă puterea...“, — ceea ce, aflând Făt-Frumos, „încalecă și pleacă la satul unde se află muntele *Hiriului*“ și, cu tot avertismentul popii, la care se tocmise cioban, merge cu oile tocmai în acel munte, provoacă pe adversar la duel, strigându-i: „vino, *porcule*, să ne batem!“ și, „după o luptă învierșunată“, îl răpune, îl spin-tecă și pleacă cu gândacii din el acasă...“

Din toate acestea, însă, noi vom conchide că numele muntelui nu e decât genetivul ngr. *χοῖρον, -ου = χοῖρος, -ου, „porc“ — și că originalul basmului însuși e, foarte probabil, grecesc.

V. Bogrea.

3.

Din sinonimica „Dracului“.

Bestręga.

‘Naiba: „Du-te la bestrega!“ (Mehadia, j. Caraș-Severin)’ (Comoara Satelor, I [1923], 143).

E bulg. *beztraga* „fără urmă“, care apare la Români din Macedonia sub forma adverbială *bestraga* ‘à travers les champs’

(G. Pascu, *Dictionnaire étym. macédonoroumaine*, II, 211, no. 451) și la România din Albania, în expresia: *U lo bestraga*, „a plecat, a fugit fără urmă“, lit.: „o luă la sănătoasa, fără a i se mai putea da de urmă“, relevată de Capidan (*Elementul slav în dialectul aromân*, ed. Acad. Rom., București 1925, p. 58¹).

Pentru sens, cf. megl. *stiva* „urmă“ (Per. Papahagi, *Megleno-Români*, II, 121) = gr. στῖφος, „pas, urmă, drum“ (?) și mr. *stifa s-feațe draclu* = dracul se făcă nevăzut (Per. Papahagi, *Graie aromâne*, p. 143; Dalametra, s. v. *stifa* cu triinitate la *stihio* = stafie), — de unde și *stifusiri*, „a pieri, a dispărea“, — care e credem, identic cu serbo-cr. *stiva*, *istiva*, turc. *istifè*, „Krümmel, Meerschaum“, explicat odinioară de Miklosich (*Türk. Elem. in d. südost-u. osteurop. Sprachen*, I², 131) din ngr. στίφνος, iar de curând (*Arhiv f. sl. Philologie*, XXXVII, 395) din εἰς Θηβαὶ (Teba beotiană fiind vestită prin frumusețea spumei-de-Mare), — dacă nu turc. *istifè*, „demission“; cf. de altfel, în sfârșit, și dr. *tiva*: „*tiva*, băete!“ (Creangă, ed. „Minerva“, Glosar)².

Cel din lăgărie.

Se zice în popor (com. Brănești, Dâmbovița) la ‘drac’: „Ucigă-te cel din lăgărie“.

Zanne (*Proverbele*, VII, 30), din care luăm expresia, spune că ea se întrebunțează numai de către femei și că cuvântul *lăgărie* înseamnă la popor „un loc unde e zarvă, gălăgie mare“.

Zanne, foarte probabil, se gândi la... *lagoreie* și ar fi mai curând permis a ne gândi la *răgălie* ‘Wurzel, Stamm’: „își aduse o *răgălie* de stejar grea de o purtă în umere“ (Dosofteiu, VS., 327, 6 Lacea), *răgălie -ii*, „rădăcinile plantelor de pe marginea apelor, acelea în care se ascund peștii sau racii“ (Codin, *O samă de cuvinte* p. 63), identic, probabil, cu **algărie* (din *algă*), sau mai degrabă cu ngr. λυγαρά, ḷ, „osier“ (Legrand-Pernot,

¹ *Ibid.*, p. 358, se relevă mr. *iandză* „naiba“ = mbulg. *jendza*, despre care v. *Arch. f. sl. Phil.*, XVII, 135.

² Și pentru dr. *Du-te'n budura* = pustiu, nelocuit de oameni, locuința necuratului (v. *Dicț. Acad.*, s. v. *búdur* = o stâncă mare și cu oarecare vegetație neregulată, unde capra neagră se ține mai adesea) găsim la România transdanubieni un corespondent: megl. *Te t-ai bùtură* ‘Ce ți-e? Ce mi te tot mânnii?’, *Nu-It-al bùtură* ‘n'are nimic’ [cf. dr. *n'are nici pe dracu!*] (Per. Papahagi, *Megleno-Români*, I, 63).

Chrestomathie gr.-mod., (gloss. ¹): forma *lăgărie* ar fi în acest caz, cea intermediară.

Mai probabil însă avem a face cu un nume de localitate (pe care dicționarele geografice de care dispunem îl ignorează)².

Ghitcu.

Se zice la ‘drac’ prin Moldova de sus (Furtună, *Vremuri înțelepte*, p. 91; cf. DR., II, 789).

E, de sigur, ruten. *dīdžko*, *dītžko* (pron. *đitko*), „Bergmännchen, Teufel“ (Želechowski, I, 184, 186).

Veliar.

‘Cuv[ânt] ovr[eesc]: drac satană’ (Glosariul Golescului, f. 291; după exerceptele d-lui G. T. Kirileanu).

Evident, biblicul *Bελίαρ* (*Bερίαλ*, *Beryâl*), variantă a lui *Bελίαλ* (*Belial*), care, el însuși, apare, ca *Velial*, și n „Tiganiada“ (ed. Cardaș, p. 496, împreună cu *Velzăvuu* = Beelzebub): „Τις δὲ συμφώνησις χριστῷ πρὸς Βελίαλ; (II, Cor., VI, 15) și despre care am vorbit în DR., III, 454, n. 3.³

V. Bogrea.

¹ De aici și mr. *ligăreauă*, „răchită“ (Capidan, *Româniu nomazi*, p. 124). Cu mr. *lăgară* = λαγάρα ‘lie, marc’ (Pascu, *Dict. ét. du mr.*, II, 55, no. 1009) nu pare a avea nici o legătură cuvântul nostru.

² *Frânga*, alt n. al dracului (Zanne, *l. c.*, p. 8) înseamnă, poate: cel cu tichie de *frângie* (frâncească). — Din același volum culegem, ca n. pentru drac: „*Izicuță dracu*“ (p. 28: prin aluzie la un om neastâmpărat) și „*înger-de-baltă*“ (p. 21), *Scaloiu* (p. 148, din *scaloiu*, „usturoiu“, „grâunte“: acest din urmă sens, atestat în glosariul Codin, explică denumirea), iar la Români sudici: *Şuca*, *Daracu* (p. 13; celealte: „*Triscatarat*“, „*Sl'icrepanuma*“, „*Cosfor*“ sănt, cu greșeli de tipar sau de transcriere: *Triscatarat*, *s'l'i creapă numă* = să-i crepe numele, *Eosfor*). — La cunoscutul *Benga* = țig. *beng* ‘Teufel’ (cf. și Tiktin, *ad voc.*) se adauge și *Benghisu* = Dracul: Mă ia *benghisu* de fug“ (rev. „*Comoara Satelor*“, III, [1925], p. 78), pentru a cărui formăjune cf. și țig. *banges* ‘krumm’ (adv.) față de *bango*, idem, adj. (v. Wlislocki, *Die Sprache der transsilv. Zigeuner*, p. 73)

³ Însemnăm aici alte câteva nume ale Dracului, pe cari le culegem din rev. „*Comoara Satelor*“, III (1925): *Anghipeț*, *Dadulea* (p. 49), *Ghitcu* (50), *Sgaiba*, *Sgâmbaea* (52). — *Matracucă*, de a cărui origine ca apelativ, cu înțelesul de „femeie urâtă, cu apucături rele“, ne-am ocupat altă dată aici (DR., I, 263) și căreia Șâineanu îl dădeă o explicație imposibilă (*mitră + cuă!*), se întâlnește și ca n. masculin de persoană în zicătoarea: „de pe vremea lui *Matracucă*, de cind e *Matracuca*“, (Zanne, *Proverbele*, VI, 200), ceea ce intră de altfel, foarte bine în explicația noastră; cf. însă și: *matracucă*, „femeie de nimic, proastă sau gură-spartă“ (ibid), *măcă*, *matrucă*, *handracucă*, „se zice femeilor proaste“ (rev. „*Ion Creangă*“, IV, 369).